YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (neljäs jaosto)

28 päivänä tammikuuta 2004 *

Yhdistetyissä asioissa T-142/01 ja T-283/01,

Organización de Productores de Túnidos Congelados (OPTUC), kotipaikka Bermeo (Espanja), edustajinaan asiassa T-142/01 asianajajat J.-R. García-Gallardo Gil-Fournier ja M. Moya Díaz ja asiassa T-283/01 asianajajat García-Gallardo Gil-Fournier ja J. Guillem Carrau,

kantajana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään S. Pardo Quintillán ja asiassa T-142/01 myös L. Visaggio, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: espanja.

jota tukee

Organización de Productores Asociados de Grandes Atuneros Congeladores (Opagac), kotipaikka Madrid (Espanja), edustajinaan asianajajat J. Casas Robla ja V. Arrastia de Sierra,

väliintulijana asiassa T-142/01,

joissa kantaja vaatii yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan jalostusteollisuudelle ajanjaksolla 1 päivästä heinäkuuta 30 päivään syyskuuta 1999 ja ajanjaksolla 1 päivästä lokakuuta 31 päivään joulukuuta 1999 toimitettuja tonnikaloja koskevan hyvityksen myöntämisestä tuottajajärjestöille annettujen asetusten (EY) N:o 1103/2000 ja (EY) N:o 1926/2000 muuttamisesta 26 päivänä maaliskuuta 2001 annetun komission asetuksen (EY) N:o 584/2001 (EYVL L 86, s. 4) sekä 2 artiklan 2 kohdan sekä liitteen kaikista seuraavista asetuksista: 26.3.2001 annettu komission asetus N:o 585/2001, 26.4.2001 annettu komission asetus N:o 808/2001, 14.6.2001 annettu komission asetus N:o 1163/2001 ja 20.8.2001 annettu komission asetus N:o 1670/2001, jotka koskevat jalostusteollisuudelle ajanjaksoilla 1.1.–31.3.2000, 1.4.–30.6.2000, 1.7.–30.9.2002 ja 1.10.–31.12.2000 toimitettuja tonnikaloja koskevan hyvityksen myöntämistä tuottajajärjestöille (EYVL L 86, s. 8; EYVL L 118, s. 12; EYVL L 159, s. 10 ja EYVL L 224, s. 4),

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja V. Tiili sekä tuomarit P. Mengozzi ja M. Vilaras,

kirjaaja: johtava hallintovirkamies J. Palacio González,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 18.9.2003 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asian taustalla olevat oikeudelliset seikat ja tosiseikat

1 Yhteisestä kalastus- ja vesiviljelytuotealan markkinajärjestelystä 17 päivänä joulukuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 3759/92 (EYVL L 388, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 22.12.1994 annetulla neuvoston asetuksella N:o 3318/94 (EYVL L 350, s. 15), 18 artiklassa säädetään hyvityksen myöntämisestä, kun kalenterivuosineljänneksen ajalta on todettu, että jalostusteollisuudelle tarkoitettujen tonnikalojen hinta on alemmalla tasolla kuin ennalta määrätty käynnistyskynnys. Mainittu säännös kuuluu seuraavasti:

"1. Tuottajajärjestöille voidaan myöntää hyvitys liitteessä III lueteltujen tuotteiden [eli erilajisten tonnikalojen] määristä, jotka niiden jäsenet ovat pyytäneet ja jotka on myyty ja toimitettu yhteisön tullialueella toimivalle jalostusteollisuudelle sekä jotka on tarkoitettu CN-koodiin 1604 kuuluvien tuotteiden teolliseen valmistukseen. Tämä hyvitys myönnetään, jos kalenterivuosineljänneksen ajalta on todettu, että:

— yhteisön markkinoilla todettu keskimääräinen myyntihinta

ja

— 22 artiklassa tarkoitettu vapaasti rajalla -hinta siihen mahdollisesti sisältyvine tasoitusmaksuineen

ovat alemmalla tasolla kuin käynnistyskynnys, joka on 91 prosenttia kyseisen tuotteen yhteisön tuottajahinnasta.

Ennen kunkin kalastusvuoden alkua jäsenvaltioiden on laadittava tai päivitettävä ja toimitettava komissiolle luettelo tässä kohdassa tarkoitetuista teollisuudenaloista.

2. Hyvityksen suuruus ei missään tapauksessa voi olla enempää kuin

— käynnistyskynnyksen ja kyseessä olevan tuotteen yhteisön markkinoilla todetun keskimääräisen myyntihinnan välinen erotus [enempää kuin] eikä

— kiinteä summa, joka on 12 prosenttia tästä kynnyksestä.

3. Jokaisen hyvitykseen oikeutetun tuotteen kokonaismäärän katoksi on asetettu sitä vuosineljännestä, jolle hyvitys maksetaan, edeltävien kolmen kalastusvuoden saman vuosineljänneksen aikana 1 kohdassa tarkoitetuin edellytyksin myytyjen ja toimitettujen määrien keskiarvoa vastaava määrä.

4. Kaikille tuottajajärjestöille myönnettävän hyvityksen määrä on yhtä suuri kuin:

— edellä 2 kohdassa määritelty katto kyseisen tuotteen määrien osalta, jotka on käytetty 1 kohdan mukaisesti ja jotka eivät ole suurempia kuin sitä vuosineljännestä, jolle hyvitys maksetaan, edeltävien kolmen kalastusvuoden saman vuosineljänneksen aikana järjestön jäsenten samoin edellytyksin myymien ja toimittamien määrien keskiarvo,

— 50 prosenttia 2 kohdassa määritellystä katosta niiden kyseisen tuotteen määrien osalta, jotka ovat ensimmäisessä luetelmakohdassa määriteltyjä määriä suuremmat ja jotka ovat samansuuruisia kuin jäljelle jäävä määrä sen jälkeen, kun 3 kohdan perusteella hyvitykseen oikeuttavat määrät on jaettu tuottajajärjestöjen kesken.

Jako on suoritettava asianomaisten tuottajajärjestöjen kesken suhteessa kunkin järjestön sitä vuosineljännestä, jolle hyvitys maksetaan, edeltävien kolmen kalastusvuoden saman vuosineljänneksen aikana tuottamiin keskimääräisiin tuotantomääriin.

5. Tuottajajärjestöjen on jaettava hyvitys jäsentensä kesken suhteessa viimeksi mainittujen tuottamiin sekä 1 kohdassa tarkoitettujen edellytysten mukaisesti myytyihin ja toimittamiin määriin.

6. Yksityiskohtaiset säännöt tämän artiklan soveltamisesta ja erityisesti hyvityksen määrä ja myöntämisedellytykset annetaan 32 artiklassa säädetyn menettelyn mukaisesti."

2 Komissio antoi asetuksen N:o 3759/92, sellaisena kuin se on muutettuna, ja erityisesti sen 18 artiklan 6 kohdan nojalla 21.1.1998 jalostusteollisuuteen tarkoitetusta tonnikalasta myönnettävän tasaushyvityksen soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä asetuksen N:o 142/98 (EYVL L 17, s. 8).

3 Kolme Organización de Productores de Túnidos Congeladosiin (pakastetun tonnikalan tuottajajärjestö, jäljempänä OPTUC tai kantaja) — joka on toinen kahdesta Espanjassa sijaitsevasta tonnikalan tuottajajärjestöstä — kuulunutta yritystä (Nicra 7 SL, Aitzugana SL ja Igorre SL, jäljempänä kyseiset yritykset) erosi siitä 1.7.1998 ja liittyi toiseen järjestöön, eli Organización de Productores Asociados de Grandes Atuneros Congeladoresiin (suuria tonnikalan pakastusaluksia omistavien laivanvarustajien yhteinen tuottajajärjestö, jäljempänä Opagac).

4 Espanjan viranomaiset ilmoittivat 30.7.1998 komissiolle edellä mainitun järjestön vaihdoksen ja toimittivat tiedot, jotka koskivat näille yrityksille kuuluvien alusten saamista tonnikalasaaliista vuosina 1995, 1996, 1997 sekä vuoden 1998 ensimmäisellä vuosipuoliskolla, jotta komissio voisi muuttaa niitä "tilastoja", jotka oli laadittu asetuksen N:o 3759/92 18 artiklassa tarkoitetun hyvityksen myöntämistä varten Espanjan viranomaisten aiemmin toimittamien tietojen perusteella.

5 Neuvosto antoi 17.12.1999 kalastus- ja vesiviljelytuotealan yhteisestä markkinajärjestelystä asetuksen N:o 104/2000 (EYVL L 17, s. 22), jolla asetus N:o 3759/92 kumottiin ja korvattiin 1.1.2001 lähtien. Asetuksen N:o 104/2000 27 artiklassa toistetaan asetuksen N:o 3759/92 18 artiklan sisältö, sellaisena kuin se on muutettuna, lukuun ottamatta 1 kohdan toiseen luetelmakohtaan tehtyjä muutoksia ja 6 kohdassa mainittua artiklaa.

6 Komissio antoi tämän jälkeen asetuksen N:o 3759/92 ja erityisesti sen 18 artiklan 6 kohdan nojalla 25.5.2000 asetuksen N:o 1103/2000 (EYVL L 125, s. 18) ja 11.9.2000 asetuksen N:o 1926/2000 (EYVL L 230, s. 10), jotka koskevat jalostusteollisuudelle vuosineljänneksillä 1.7.–31.9.1999 ja 1.10.–31.12.1999 toimitettuja tonnikaloja koskevan hyvityksen myöntämistä tuottajajärjestöille. Mainittua hyvitystä saavien tuottajajärjestöjen joukossa ovat OPTUC ja Opagac.

7 Todettuaan, ettei komissio ollut toteuttanut pyydettyjä muutoksia, Espanjan viranomaiset pyysivät 20.7.2000 OPTUCia ja Opagacia toimittamaan sille luvut, joista ilmenee kyseisten yritysten markkinoille saattaman tonnikalan määrä Euroopan unionin alueella vuosina 1996, 1997 ja vuoden 1998 ensimmäisellä vuosipuoliskolla. Espanjan viranomaiset korostivat, että mainitut järjestöt olivat aiemmin toimittaneet vain tiedot näiden yritysten saamista saaliista, vaikka hyvityksen kohteena oli Euroopan unionissa markkinoille saatettu määrä.

8 Espanjan viranomaiset toimittivat 16.10.2000 komissiolle lopulliset tiedot näihin kahteen järjestöön kuuluvien jäsenten yhteisössä toimivalle jalostusteollisuudelle myymien ja toimittamien tonnikalojen määristä (jäljempänä myyty määrä) 1.7.1995–30.6.1998.

9 Koska asetuksissa N:o 1103/2000 ja N:o 1926/2000 ei ollut otettu huomioon kyseisten yritysten siirtymistä OPTUCista Opagaciin jaettaessa tuottajajärjestöjen kesken määriä, jotka voivat saada hyvitystä (jäljempänä hyvitykseen oikeutetut määrät), Opagac katsoi, että sille noilla asetuksilla myönnetyt määrät olivat täten virheellisiä, ja nosti 24.11.2000 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kumoamiskanteen mainittujen asetusten tätä asiaa koskevista säännöksistä (asia T-359/00).

10 Komissio antoi 26.3.2001 asetuksen N:o 104/2000 ja erityisesti sen 27 artiklan 6 kohdan nojalla asetusten N:o 1103/2000 ja N:o 1926/2000 muuttamisesta asetuksen N:o 584/2001 (EYVL L 86, s. 4). Komissio myöntää asetuksen N:o 584/2001 3–5 perustelukappaleessa, että Espanjan viranomaisten 16.10.2000 toimittamat lopulliset tiedot vaikuttavat hyvitykseen oikeutettujen määrien jakamiseen, sellaisena kuin tämä vahvistetaan asetuksen N:o 1103/2000 ja asetuksen N:o 1926/2000 liitteessä, OPTUCin ja Opagacin kesken, ja näin ollen viimeksi mainittuja asetuksia on muutettava.

11 Sille hyvitykseen oikeutettujen määrien uudelle jakamiselle vuoden 1999 kolmannelle ja neljännelle vuosineljännekselle, josta säädetään asetuksen N:o 584/2001 liitteessä I ja II, joilla korvataan asetusten N:o 1103/2000 ja N:o 1926/2000 liitteet, on näistä viimeksi mainituista jaoista poiketen ominaista yhtäältä OPTUCille osoitettujen määrien alentaminen jokaiselta vuosineljännekseltä sikäli, kuin on kyse "keltaevätonnikalasta, jonka kappalepaino on enintään 10 kilogrammaa", ja "boniitista", ja toisaalta Opagacille osoitettujen määrien korottaminen samojen tuotteiden ja ajanjaksojen osalta.

12 Asetuksen N:o 584/2001 antamisen johdosta asia T-359/00 poistettiin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen rekisteristä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen neljännen jaoston puheenjohtajan 21.6.2001 antamalla määräyksellä.

13 Komissio antoi asetuksen N:o 104/2000 ja erityisesti sen 27 artiklan 6 kohdan nojalla lisäksi 26.3.2001 asetuksen N:o 585/2001 (EYVL L 86, s. 8), 26.4.2001 asetuksen N:o 808/2001 (EYVL L 118, s. 12), 14.6.2001 asetuksen N:o 1163/2001 (EYVL L 159, s. 10) ja 20.8.2001 asetuksen N:o 1670/2001 (EYVL L 224, s. 4), jotka koskevat jalostusteollisuudelle ajanjaksoilla 1.1.–31.3.2000, 1.4.–30.6.2000, 1.7.–30.9.2000 ja 1.10.–31.12.2000 toimitettuja tonnikaloja koskevan hyvityksen myöntämisestä tuottajajärjestöille.

14 Kaikkien mainittujen neljän asetuksen 2 artiklassa säädetään hyvitykseen oikeutetuista kokonaismääristä kyseisenä vuosineljänneksenä ja sen 2 kohdassa määritellään tämän kokonaismäärän jakaminen tuottajajärjestöjen kesken viittaamalla saman asetuksen liitteeseen. On selvää, että tämä jakaminen on suoritettu osoittamalla Opagacille ja vähentämällä OPTUCilta kyseisten yritysten aiempi keskimääräinen tuotantomäärä.

15 Komissio antoi lopuksi 9.11.2001 neuvoston asetuksen N:o 104/2000 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä jalostusteollisuuteen tarkoitetusta tonnikalasta myönnettävän tasaushyvityksen osalta asetuksen N:o 2183/2001 (EYVL L 293, s. 11). Tällä asetuksella kumottiin asetus N:o 142/98 ja sitä on sovellettu 1.1.2002 lähtien. Asetuksen 3 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Hyvitys myönnetään tuottajajärjestöille asetuksen N:o 104/2000 27 artiklan 3 kohdassa vahvistettujen määrien rajoissa mainitun asetuksen liitteessä III olevista tuotteista, jotka ovat tuottajajärjestöjen jäsenten pyytämiä ja jotka on myyty ja toimitettu yhteisön tullialueelle sijoittautuneelle jalostusteollisuudelle niiden jalostamiseksi kokonaan ja lopullisesti HS-järjestelmän nimikkeeseen 1604 kuuluviksi tuotteiksi.

2. Jäsenvaltioiden on tarkastettava asetuksen N:o 104/2000 27 artiklan 3 kohdassa vahvistetut määrät ottaen huomioon mahdolliset muutokset tuottajajärjestöjen jäsenmäärissä. Niiden on ilmoitettava siitä komissiolle."

Oikeudenkäyntimenettely

16 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 21.6.2001 toimittamallaan kannekirjelmällä kantaja on nostanut kumoamiskanteen yhtäältä asetuksesta N:o 584/2001 ja toisaalta asetusten N:o 585/2001, N:o 808/2001 ja N:o 1163/2001 2 artiklan 2 kohdasta (asia T-142/01).

17 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 13.11.2001 toimittamallaan kannekirjelmällä kantaja on nostanut kumoamiskanteen asetuksesta N:o 1670/2001 (asia T-283/01) ja pyytänyt ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta määräämään, että asia käsitellään yhdessä asian T-142/01 kanssa.

18 Asian T-142/01 kirjallinen käsittely päättyi 13.2.2002.

19 Asian T-283/01 kirjallinen käsittely päättyi 12.2.2002, koska kantaja ei pyytänyt lupaa täydentää asiakirja-aineistoa saatuaan tiedon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksensä 47 artiklan 1 kohdan nojalla tekemästä päätöksestä jättää toinen kirjelmien vaihto suorittamatta.

20 Opagac toimitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 31.5.2002 väliintulohakemuksen, jossa se pyysi saada osallistua oikeudenkäyntiin asiassa T-142/01 tukeakseen vastaajan vaatimuksia. Vastaaja ei ole vastustanut väliintulohakemusta. Kantaja ei ole asetetussa määräajassa esittänyt huomautuksia asiasta.

21 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen neljännen jaoston puheenjohtajan 27.2.2002 antamalla määräyksellä asiat T-142/01 ja T-283/01 työjärjestyksen 50 artiklan mukaisesti yhdistettiin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen suullista käsittelyä ja tuomiota varten, koska asiat ovat toisiinsa liittyviä.

22 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen neljännen jaoston puheenjohtaja hyväksyi 27.9.2002 antamallaan määräyksellä Opagacin (jäljempänä myös väliintulija) väliintulijaksi asiassa T-142/01 tukemaan vastaajan vaatimuksia. Koska väliintulohakemus kuitenkin tehtiin työjärjestyksen 116 artiklan 6 kohdassa tarkoitetun määräajan päätyttyä, väliintulija sai hänelle toimitetun suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen perusteella ainoastaan esittää huomautuksensa suullisessa käsittelyssä.

23 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (neljäs jaosto) päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn ja pyysi työjärjestyksen 64 artiklan mukaisena prosessinjohtotoimenpiteenä kantajaa ja vastaajaa vastaamaan kirjallisesti tiettyihin kysymyksiin. Osapuolet noudattivat tätä pyyntöä asetetussa määräajassa.

24 Väliintulija ilmoitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle 17.9.2003, että se ei osallistu istuntoon, ja toimitti asiakysymystä koskevat kirjalliset huomautuksensa, jotka oli sen mukaan laadittu sille toimitetun suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen perusteella. Näitä huomautuksia ei kuitenkaan otettu mukaan oikeudenkäyntiaineistoon, koska väliintulijalla oli ainoastaan oikeus esittää suullisia huomautuksia istunnossa.

25 Asianosaisten lausumat ja vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin kuultiin 18.9.2003 pidetyssä istunnossa.

Asianosaisten vaatimukset

26 Asiassa T-142/01 kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa asetuksen N:o 584/2001

— kumoaa asetusten N:o 585/2001, N:o 808/2001 ja 1163/2001 2 artiklan 2 kohdan ja liitteen

— määrää toteutettavaksi tarkoituksenmukaisiksi katsomansa toimenpiteet, jotta vastaaja noudattaa sille EY 233 artiklan nojalla kuuluvia velvollisuuksia, ja erityisesti määrää vastaajan tutkimaan tilanteen uudelleen

— velvoittaa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

27 Asiassa T-283/01 kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa asetuksen N:o 1670/2001 2 artiklan 2 kohdan ja liitteen

— määrää toteutettavaksi tarkoituksenmukaisiksi katsomansa toimenpiteet, jotta vastaaja noudattaa sille EY 233 artiklan nojalla kuuluvia velvollisuuksia, ja erityisesti määrää vastaajan tutkimaan tilanteen uudelleen

— velvoittaa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

28 Vastaaja vaatii molemmissa mainituissa asioissa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää kanteen

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

29 Asiaa T-142/01 koskevassa väliintulohakemuksessaan väliintulija tukee vastaajan vaatimuksia ja vaatii, että kantaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Asian T-142/01 tutkittavaksi ottaminen

30 Aluksi on muistettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kanteiden määräajat ovat ehdottomia prosessinedellytyksiä eivätkä ne ole osapuolten tai tuomioistuimen päätettävissä, koska niistä on säädetty oikeudellisten tilanteiden selkeyden ja oikeusvarmuuden varmistamiseksi. Näin ollen, vaikka vastaaja ei ole vastineessaan tai vastauksessaan esittänyt oikeudenkäyntiväitettä asian T-142/01

tutkimatta jättämiseksi, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen on tarvittaessa viran puolesta tutkittava, onko kanne nostettu säädetyssä määräajassa (ks. mm. asia 4/67, Collignon v. komissio, tuomio 12.12.1967, Kok. 1967, s. 469 ja s. 479; asia 108/79, Belfiore v. komissio, tuomio 5.6.1980, Kok. 1980, s. 1769, 3 kohta; asia 227/83, Moussis v. komissio, tuomio 12.7.1984, Kok. 1984, s. 3133, 12 kohta ja asia T-29/89, Moritz v. komissio, tuomio 13.12.1990, Kok. 1990, s. II-787, 13 kohta).

31 Tähän liittyen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin pyysi prosessinjohtotoimena kantajaa ja vastaajaa ilmaisemaan kantansa siitä, oliko kanne asiassa T-142/01 esitetty määräajan päättymisen jälkeen, kun otetaan huomioon EY 230 artiklan viides kohta ja työjärjestyksen 101 ja 102 artikla, sikäli kun kyse on asetuksesta N:o 584/2001 ja N:o 585/2001, jotka on julkaistu 27.3.2001.

Asianosaisten lausumat

32 Kantaja väittää, että kanne on nostettu määräajassa. Se esittää erityisesti, että työjärjestyksen 102 artiklan 1 kohdan espanjankielisen version mukaan määräaika kanteen nostamiselle on alkanut kulua 11.4.2001. Kantajan mukaan maininnasta "a partir del final del decimocuarto día siguiente a la fecha de la publicación del acto en el Diario Oficial" ("säädöksen julkaisemista *Euroopan unionin virallisessa lehdessä* seuraavan neljännentoista päivän päätyttyä") seuraa se, että määräajan alkamispäivä on säädöksen julkaisemista seuraavan viidennentoista päivän alku, eli nyt esillä olevassa asiassa 11.4.2001 kello 00.00. Kantajan mukaan tämä tulkinta noudattaa niitä perusteluita, joihin työjärjestyksen 101 ja 102 artikla perustuvat, ja mainituissa artikloissa tarkoitetaan kanteen nostamiselle varatun määräajan alkua eikä sen loppua. Tässä valossa ei ole oikeutettua asettaa mainitun määräajan alkamishetkeä jo kuluneen vuorokauden keskiyöhön sen sijaan, että määräaika alkaisi kulua alkavan vuorokauden alusta kello 00.00, koska päinvastaisessa tapauksessa asianosaisilla ei olisi takuita siitä, että määräaika on heidän käytettävissään kokonaisuudessaan. Kun määräaikaa pidennetään pitkien etäisyyksien vuoksi kymmenellä päivällä, kanteen nostamiselle varattu määräaika on kantajan mukaan päättynyt keskiyöllä 21.6.2001.

33 Toissijaisesti, mikäli ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei hyväksy tätä tulkintaa, kantaja vetoaa anteeksiannettavaan virheeseen korostaen, että työjärjestyksen espanjankielinen versio on epäselvä ja että sitä on erityisen vaikea tulkita.

34 Vastaaja katsoo, että kanne asetuksia N:o 584/2001 ja N:o 585/2001 vastaan on nostettu liian myöhään, koska kanne olisi pitänyt nostaa viimeistään keskiyöllä 20.6.2001.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

35 Koska esillä olevassa asiassa kysymys on kanteesta, jossa vaaditaan kumottavaksi Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä julkaistu säädös, on ensinnäkin huomattava, että työjärjestyksen 102 artiklan 1 kohdassa määrätään seuraavaa: "Jos määräaika, jota sovelletaan toimielinten antamia säädöksiä vastaan nostettaviin kanteisiin, alkaa kulua säädöksen julkaisemisesta, määräajan lasketaan alkavan kulua 101 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisesti säädöksen julkaisemista Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä seuraavan neljännentoista päivän päätyttyä."

36 Toisaalta saman työjärjestyksen 101 artiklan 1 kohdasta ilmenee, että EY:n perustamissopimuksessa ja kyseisessä asetuksessa määrätyt prosessuaaliset määräajat lasketaan siten, että määräaikaan sisältyväksi ei lasketa sitä päivää, jona se tapahtuma sattuu, josta määräaika lasketaan, ja kuukausina ilmaistu määräaika päättyy sen päivän päättyessä, joka määräajan viimeisenä kuukautena järjestysnumeroltaan vastaa päivää, jona se tapahtuma sattui, josta määräaika on laskettava.

37 On huomattava, että työjärjestyksen 102 artiklan 1 kohdassa on tarkasti täsmennetty, että kanteen nostamista koskevan määräajan on laskettava alkavan kulua työjärjestyksen 101 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisesti "säädöksen julkaisemista — — seuraavan neljännentoista päivän päätyttyä". Työjärjestyksen 102 artiklan 1 kohdassa annetaan kantajalle siten neljätoista kokonaista päivää niiden kahden kuukauden lisäksi, jotka muodostavat kanteen nostamista koskevan tavanomaisen määräajan, ja määräajan alkamispäivä siirtyy siten siihen neljänteentoista päivään, joka seuraa kyseisen toimenpiteen julkaisemista (asia T-126/00, Confindustria ym. v. komissio, määräys 19.1.2001, Kok. 2001, s. II-85, 15 kohta).

38 Nyt esillä olevassa asiassa kanteen nostamista koskevan kahden kuukauden määräajan, josta määrätään EY 230 artiklan viidennessä kohdassa, alkamispäivä siirtyi siten 27 päivästä maaliskuuta 2001, jolloin asetukset N:o 584/2001 ja N:o 585/2001 julkaistiin *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä,* 10 päivään huhtikuuta 2001, mistä aiheutui kantajalle lisäaikaa 14 kokonaista vuorokautta mukaan lukien 10.4.2001 keskiyöhön asti (em. asia Confindustria ym. v. komissio, määräyksen 16 kohta).

39 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 101 artiklan 1 kohdan b alakohdassa määrätään, että kuukausina ilmaistu määräaika päättyy sen päivän päättyessä, joka määräajan viimeisenä kuukautena järjestysnumeroltaan vastaa päivää, josta määräaika on laskettava, joten kanteen nostamista koskeva määräaika umpeutui 10.6.2001 silloin, kun tämä päivä päättyi.

40 Se, että tämä päivä oli sunnuntai, ei merkitse määräpäivän siirtymistä työjärjestyksen 101 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisesti määräajan päättymistä seuraavan työpäivän päättymiseen. Kanteen nostamista koskevaan määräaikaan on työjärjestyksen 102 artiklan 2 kohdan nojalla lisätty pitkien etäisyyksien vuoksi kymmenen päivää. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan työjärjestyksen 101 artiklan 2 kohdan ensimmäistä alakohtaa sovelletaan ainoastaan, jos koko kanteen nostamista koskeva määräaika, pitkien etäisyyksien vuoksi annettava lisäaika mukaan lukien, päättyy lauantaina, sunnuntaina tai lakisääteisenä vapaapäivänä (asia C-122/90, Emsland-Stärke v. komissio, määräys 15.5.1991, 9 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa, yhdistetyt asiat T-80/89, T-81/89, T-83/89, T-87/89, T-88/89, T-90/89, T-93/89, T-95/89,

T-97/89, T-99/89, T-100/89, T-101/89, T-103/89, T-105/89, T-107/89 ja T-112/89, BASF ym. v. komissio, tuomio 6.4.1995, Kok. 1995, s. II-729, 62 kohta; asia T-85/97, Horeca-Wallonie v. komissio, määräys 20.11.1997, Kok. 1997, s. II-2113, 25 ja 26 kohta ja em. asia Confindustria ym. v. komissio, määräyksen 18 kohta).

41 Esillä olevassa asiassa koko määräaika kanteen nostamiseen asetuksista N:o 584/2001 ja N:o 585/2001 — kun otetaan huomioon pitkien etäisyyksien vuoksi annettava kymmenen päivän lisäaika — päättyi keskiviikkona 20.6.2001 keskiyöllä, koska tätä päivää ei mainita yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen liitteessä I olevan 1 artiklan lakisääteisten vapaapäivien luettelossa, sellaisena kuin se oli voimassa mainittuna ajankohtana, jota ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 101 artiklan 2 kohdan toisen luetelmakohdan mukaan sovelletaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen.

42 Tästä seuraa, että nyt käsiteltävä 21.6.2001 nostettu kanne on nostettu liian myöhään, sikäli kuin se koskee asetuksia N:o 584/2001 ja N:o 585/2001.

43 Sikäli kuin kantaja vetoaa ensimmäisen oikeusasteen työjärjestyksen 102 artiklan 1 kohdan espanjankielisen version sanamuotoon kiistääkseen kanteen nostamisen liian myöhään ja toissijaisesti perustellakseen anteeksiannettavaa erehdystä, on ensinnäkin todettava, että työjärjestyksen espanjankielisen version 102 artiklan 1 kohdan sanamuoto on selkeä eikä tue mitenkään kantajan esittämää tulkintaa. Täsmentämällä, että määräaika kanteen nostamiselle alkaa kulua "a partir del final del decimocuarto día siguiente a la fecha de la publicación del acto en el Diario Oficial", kyseisellä määräyksellä ilmaistaan selkeästi, että säädöksen julkaisemista seuraava viidestoista päivä — nyt esillä olevassa asiassa 11.4.2001 — on ensimmäinen päivä, joka on otettava kokonaisuudessaan huomioon laskettaessa kanteen nostamisen määräaikaa.

44 Toiseksi on muistettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan prosessuaalisia määräaikoja koskevien yhteisön säännösten tiukka soveltaminen vastaa oikeusturvan vaatimuksia ja välttämättömyyttä välttää kaikenlainen mielivaltai-

nen tai syrjivä kohtelu oikeushallinnossa (asia 42/85, Cockerill-Sambre v. komissio, tuomio 26.11.1985, Kok. 1985, s. 3749, 10 kohta; asia 152/85, Misset v. neuvosto, tuomio 15.1.1987, Kok. 1987, s. 223, 11 kohta ja asia T-74/99, Meyer v. neuvosto, määräys 1.6.1999, Kok. 1999, s. II-1749, 13 kohta). Nyt esillä olevassa asiassa sovellettavan määräaikoja koskevan säännöstön tulkinta ei aiheuta erityisiä vaikeuksia, joten ei voida hyväksyä kantajan väitettä, että sen erehtyminen olisi anteeksiannettava, mikä oikeuttaisi poikkeamaan tämän säännöstön tiukasta soveltamisesta (em. asia Confindustria ym. v. komissio, määräyksen 21 kohta).

45 Lopuksi on todettava, että kantaja ei ole osoittanut eikä se ole edes väittänyt, että se olisi kohdannut sellaisia ennalta-arvaamattomia seikkoja tai sellaisen ylivoimaisen esteen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voisi niiden johdosta poiketa kyseisestä määräajasta yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 45 artiklan toisen kohdan perusteella, jota sovelletaan oikeudenkäyntiin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa mainitun perussäännön 53 artiklan nojalla.

46 Edellä esitetystä seuraa, että kanne asiassa T-142/01 on jätettävä tutkimatta sikäli, kuin se kohdistuu asetuksiin N:o 584/2001 ja N:o 585/2001.

Pääasia

47 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tutkii siis asiakysymyksen ainoastaan niistä kumoamisvaatimuksista, jotka koskevat asetuksia N:o 808/2001, N:o 1163/2001 ja N:o 1670/2001. Kantaja esittää näiden vaatimusten tueksi molemmissa yhdistetyistä asioista kaksi kanneperustetta. Ensimmäinen kanneperuste perustuu siihen, että riidanalaiset toimenpiteet on toteutettu ilman pätevää oikeudellista perustaa. Toinen kanneperuste perustuu luottamuksensuojan periaatteen loukkaamiseen.

Ensimmäinen kanneperuste, joka perustuu siihen, että riidanalaiset toimenpiteet on toteutettu ilman pätevää oikeudellista perustaa

48 Kantaja väittää ensinnäkin, että komissio on antanut asetukset N:o 808/2001, N:o 1163/2001 ja N:o 1670/2001 käyttäen virheellisesti oikeudellisena perustana asetusta N:o 104/2000, ja toiseksi, että kyseinen toimielin on näillä mainituilla asetuksilla suorittanut ilman mitään oikeudellista perustaa hyvitykseen oikeuttavien määrien jakamisen kyseessä olevien kahden tuottajajärjestön kesken siten, että jako perustuu OPTECin oikeuksien siirtymiseen Opagacille, mistä on aiheutunut ensin mainitulle järjestölle sen tuotantokapasiteetin ja sille osoitettavien hyvitysten määrän merkittävä aleneminen.

Kanneperusteen ensimmäinen osa: riidanalaiset asetukset on annettu virheellisen oikeudellisen perustan nojalla

— Asianosaisten lausumat

49 Kantaja väittää, että asetus N:o 104/2000 on virheellinen oikeudellinen perusta, jonka nojalla ei voitu antaa asetuksia N:o 808/2001, N:o 1163/2001 ja N:o 1670/2001. Tältä osin kantaja huomauttaa, että näissä viimeksi mainituissa asetuksissa tarkoitetut vuosineljännekset ajoittuvat kaikki aikaan ennen 31.12.2000 ja niihin sovelletaan näin ollen asetusta N:o 3759/92 eikä asetusta N:o 104/2000, koska tätä jälkimmäistä on sovellettu vasta 1.1.2001 alkaen.

50 Vastaaja väittää, että asetus N:o 104/2000 ja erityisesti sen 27 artiklan 6 kohta on ainoa pätevä oikeudellinen perusta asetuksille N:o 808/2001, N:o 1163/2001 ja

N:o 1670/2001, jotka on kaikki annettu vuoden 2001 aikana ja joissa säädetään vuoden 2000 toisen, kolmannen ja neljännen vuosineljänneksen hyvityksistä.

51 Vastaaja korostaa kuitenkin, että tehtäessä päätöstä hyvityksen myöntämisestä mainituille vuosineljänneksille, huomioon oli otettava asetuksessa N:o 3759/92 säädetyt edellytykset. Nyt esillä olevassa asiassa on toimittu näin, kuten asetusten N:o 808/2001, N:o 1163/2001 ja N:o 1670/2001 johdanto-osan kolmannesta perustelukappaleesta käy ilmi. Näin ollen kantaja on virheellisesti väittänyt, että asetusta N:o 104/2000 on sovellettu mainittuihin vuosineljänneksiin.

— Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

52 Arvioitaessa ensimmäisen kanneperusteen ensimmäistä osaa, joka koskee oikeussääntöjen ajallista soveltamista, on — kun otetaan huomioon kantajan väitteiden epätäsmällinen luonne — erotettava yhtäältä aineellinen näkökulma, joka koskee niiden aineellisten säännösten yksilöintiä, jotka koskevat riidanalaisissa asetuksissa tarkoitettuihin tilanteisiin sovellettavia hyvityksiä, ja toisaalta prosessuaalinen näkökulma, joka koskee varsinaisen oikeudellisen perustan yksilöintiä, eli sen säännöksen selvittämistä, johon kyseisten asetusten antaminen perustui, määrittämällä yhteisön toimivalta ja ne menettelyt, joiden noudattamista edellytettiin asetusten antamiseksi.

53 Ensinnäkin aineellisen näkökulman osalta on todettava, että asetusten N:o 808/2001, N:o 1163/2001 ja N:o 1670/2001 johdanto-osan kolmannessa perustelukappaleessa todetaan kaikissa, että "asetuksessa — — N:o 3759/92 säädetyt edellytykset olisi säilytettävä, jotta päätös kyseisiä tuotteita koskevan hyvityksen myöntämisestä voitaisiin tehdä [kussakin asetuksessa tarkoitetun vuosineljänneksen] osalta".

54 Komissio on siten soveltanut kaikkien kolmen riidanalaisen asetuksen yhteydessä asetuksen N:o 3759/92 aineellisia säännöksiä. Kantajan väite sen aineellisen näkökulman osalta arvioituna ei näin ollen pidä paikkaansa.

55 Lisäksi on ilmeistä ensinnäkin, että kantaja riitauttaa käsiteltävänä olevilla kanteilla ainoastaan hyvitykseen oikeuttavien määrien jakamisen OPTUC- ja Opagac- tuottajajärjestöille sellaisena, kuin tämä jakaminen seuraa kunkin asetuksen N:o 808/2001, N:o 1163/2001 ja N:o 1670/2001 2 artiklan 2 kohdasta ja liitteestä, ja toiseksi, että aineellisten säännösten sisältöjen välillä ei ole eroavaisuutta asetuksessa N:o 3759/92, sellaisena kuin se on muutettuna, ja asetuksessa N:o 104/2000, jossa olevilla säännöksillä ratkaistaan hyvitykseen oikeuttavien määrien jakaminen tuottajajärjestöille. Asetuksen N:o 3759/92, sellaisena kuin se on muutettuna, 18 artiklan 3–5 kohdan sanamuoto on samanlainen kuin asetuksen N:o 104/2000 27 artiklan 3–5 kohdan sanamuoto.

56 Koska esillä olevassa asiassa ei näin ollen esiinny mitään säännösten välistä ajallista ristiriitaa — vaikka oletettaisiinkin, että komissio olisi asetuksissa N:o 808/2001, N:o 1163/2001 ja N:o 1670/2001 soveltanut asetuksen N:o 104/2000 aineellisia säännöksiä — kantajan väite aineellisen näkökulman osalta arvioituna on joka tapauksessa perusteeton.

57 Toiseksi prosessuaalisen näkökulman osalta on todettava, että kaikkien riidanalaisten asetusten johdanto-osan viittauskappaleessa mainitaan asetus N:o 104/2000 "ja erityisesti sen 27 artiklan 6 [kohta]".

58 Komissio on siis antanut riidanalaiset asetukset käyttäen oikeudellisena perustana juuri mainittua kappaletta, jossa säädetään, että yksityiskohtaiset säännöt asetuksen N:o 104/2000 27 artiklan soveltamisesta, erityisesti hyvityksen suuruudesta ja sen myöntämisen edellytyksistä, vahvistetaan asetuksen N:o 104/2000 38 artiklan 2 kohdassa säädettyä menettelyä noudattaen, jossa puolestaan viitataan menettelystä komissiolle siirrettyä täytäntöönpanovaltaa käytettäessä 28 päivänä kesäkuuta 1999 tehdyn neuvoston päätöksen

1999/468/EY 4 ja 7 artiklaan (EYVL L 184, s. 23). Vastaavasti asetuksen N:o 3759/92, sellaisena kuin se on muutettuna, 18 artiklan 6 kohdan tarkoituksena on täsmentää sitä, että yksityiskohtaiset säännöt kyseisen artiklan soveltamisesta ja erityisesti hyvityksen määrä ja myöntämisedellytykset annetaan tämän viimeksi mainitun asetuksen 32 artiklassa säädetyn menettelyn mukaisesti.

59 Kantaja rajoittuu moittimaan asetuksen N:o 104/2000 valintaa riidanalaisten asetusten oikeudelliseksi perustaksi ja antaa ymmärtää, että komission olisi tullut viitata asetukseen N:o 3759/92, sellaisena kuin se on muutettuna. Kantaja ei kuitenkaan tuo esiin mitään näiden asetusten prosessuaalisten säännösten välistä eroavaisuutta, josta voisi aiheutua säännösten välistä ajallista ristiriitaa.

60 Joka tapauksessa, vaikka oletettaisiinkin, että nyt esillä olevassa tapauksessa voi syntyä mainitunlainen ristiriita, on muistettava, että menettelyllisiä säännöksiä on yleensä tarkoitus soveltaa myös ennen niiden voimaantuloa syntyneisiin oikeudellisiin tilanteisiin (yhdistetyt asiat 212/80–217/80, Salumi ym., tuomio 12.11.1981, Kok. 1981, s. 2735, 9 kohta).

61 Näin ollen korostaessaan, että asetus N:o 104/2000 on tullut voimaan riidanalaisissa asetuksissa tarkoitettujen vuosineljännesten jälkeen, kantaja ei ole mitenkään osoittanut, että komission päätös valita mainittu asetus riidanalaisten asetusten oikeudelliseksi perustaksi olisi ollut virheellinen.

62 Ensimmäisen kanneperusteen tämä osa on näin ollen hylättävä.

Kanneperusteen toinen osa: riidanalaisissa asetuksissa suoritetulla hyvitykseen oikeuttavien määrien jaolla tuottajajärjestöjen kesken ei ole pätevää oikeudellista perustaa

— Asianosaisten lausumat

63 Kantaja väittää, että asetus N:o 3759/92 sen soveltamisesta annettu asetus N:o 142/98 tai asetus N:o 104/2000 eivät voi olla päteviä oikeudellisia perustoja riidanalaisissa asetuksissa suoritetulle hyvitykseen oikeutettujen määrien jakamiselle tuottajajärjestöjen kesken, koska missään näistä asetuksista ei anneta säännöksiä, joilla valtuutettaisiin komissio tuottajajärjestön jäsenen vaihtaessa järjestöä vähentämään yhdeltä tuottajajärjestöltä se osa tuotantoa, jonka järjestön jättävä jäsen oli järjestölle hankkinut kolmena viimeisenä kalastusvuotena, ja siirtää tämä määrä toiselle tuottajajärjestölle. Sekä asetuksen N:o 3759/92, sellaisena kuin se on muutettuna, 18 artiklan 4 kohdan toisessa alakohdassa että asetuksen N:o 104/2000 27 artiklan 4 kohdan toisessa alakohdassa säädetään kantajan mukaan, että eräs tärkeimmistä tekijöistä laskettaessa hyvitykseen oikeuttavia tonnikalojen määriä ja jaettaessa niitä tuottajajärjestöjen kesken on sen arvioiminen, mitkä ovat kunkin tuottajajärjestön sitä vuosineljännestä, jolta hyvitys maksetaan, edeltävien kolmen kalastusvuoden saman vuosineljänneksen aikana tuottamia keskimääräisiä tuotantomääriä.

64 Näiden väitteiden tueksi kantaja vetoaa yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntöön, josta sen mukaan ilmenee, että perusasetuksessa olevan valtuutuksen nojalla annetulla soveltamisasetuksella ei voida poiketa perusasetuksen säännöksistä, joiden nojalla se on annettu (asia 38/70, Deutsche Tradax, tuomio 10.3.1971, Kok. 1971, s. 145).

65 Lisäksi kantaja toteaa, että asetuksessa N:o 2183/2001 olevilla asetuksen N:o 104/2000 soveltamissäännöksillä ei myöskään luoda komissiolle oikeudellista perustaa, jolla se oikeutettaisiin laskennallisesti siirtämään yhden tuottajajärjestön keskimääräisiä tuotantomääriä toiselle järjestölle niiden jäsenten

vaihtaessa järjestöä. Tällä asetuksella, ja erityisesti sen 3 artiklan 2 kohdalla, komissio ainoastaan siirsi jäsenvaltiolle velvollisuuden ratkaista ongelmat, joita syntyy tuottajien vaihtaessa järjestöä. Joka tapauksessa kantaja väittää, että asetusta N:o 2183/2001 ei sovellettu tosiasioiden tapahtumahetkellä.

66 Kantajan mukaan kyseessä olevan hyvityksen päämääränä on pyrkimys kannustaa eurooppalaista tonnikalan jalostusteollisuutta ja taata, että tuottajat saavat myytyä sen osan tuotantoaan, jota ne eivät saa kaupaksi tuoreiden tuotteiden markkinoilla. Hyvitykseen oikeuttaville määrille on asetettu enimmäismäärä, jotta tonnikalan toimittaminen jalostukseen ei olisi kannattavampaa kuin sen myynti tuoreena tuotteena.

67 Lisäksi kantaja tuo esiin, että hyvityksen saajia ovat tuottajajärjestöt eivätkä tuottajat. Tämä ilmenee muun muassa asetuksen N:o 2183/2001 3 artiklan 1 kohdasta.

68 Hyväksymällä, että tuottajajärjestöille — joille aiheutuu merkittäviä hallinnollisia kuluja — myönnettävät hyvitykset saattavat vaihdella huomattavasti lyhyen ajan sisällä, kuten tilanne on ollut riidanalaisten asetusten antamisen johdosta, haitataan tuottajajärjestöjen taloudellista vakautta ja loppujen lopuksi sitä päämäärää, jota varten kyseiset järjestöt on luotu. Tuottajajärjestöt, joiden merkitystä komissio pyrkii vahvistamaan kalastuspolitiikassaan, ovat kantajan mukaan täydellinen väline tarjonnan keskittämiseksi kysyntään nähden ja hintojen sääntelemiseksi.

69 Kantaja väittää, että tuottajajärjestöille osoitettavien hyvitykseen oikeuttavien määrien myöntämisperusteet — jotka koskevat tuottajajärjestöille osoitettavia määriä siinä suhteessa, joka vastaa kunkin keskimääräistä tuotantoa kyseistä ajankohtaa edeltävien kolmen kalastusvuoden saman vuosineljänneksen aikana

— on erotettava näiden määrien jakamisesta tuottajajärjestön jäsenten kesken, mikä toteutetaan jäsenten kyseisen ajanjakson tuotannon perusteella. Kantaja väittää näin ollen, että sen olisi tullut saada riidanalaisissa asetuksissa tarkoitettuina vuosineljänneksinä määrä, joka vastaa sen keskimääräistä tuotantoa kyseistä vuosineljännestä edeltävien kolmen kalastusvuoden saman vuosineljänneksen aikana.

70 Tosiseikkoja koskevien väitteidensä sekä ensimmäiseen kanneperusteeseen liittyvien päätelmiensä yhteydessä kantaja vahvistaa, että yritykset, jotka erosivat siitä 1.7.1998 liittyäkseen Opagaciin, eivät ole noudattaneet OPTUCn sääntöjä ja erityisesti niiden 12 artiklaa, jossa todetaan yhteisön tuottajajärjestöjen tunnustamista koskevien säännösten mukaisesti, että jäsen voi erota järjestöstä vasta kolmen vuoden kuluttua liittymisestään ja sillä edellytyksellä, että se on toimittanut järjestölle kirjallisesti vastaanottotodistusta vastaan irtisanomisilmoituksen vuotta aiemmin. Kantaja väittää, että kyseessä olevat yritykset ovat kaikki eronneet OPTUCista noudattamatta viimeksi mainittua edellytystä ja Aitzugana ja Igorre ovat lisäksi toimineet myös vastoin ensimmäistä mainituista edellytyksistä.

71 Kantaja täsmentää, että koska yritysten ero OPTUCista tuli voimaan vasta 1.7.1999, komission olisi tullut jakaessaan hyvitykseen oikeuttavia määriä tuottajajärjestöjen kesken, ottaa huomioon eri määrät viitteenä käytettävältä vuosineljännekseltä vuosilta 1997, 1998 ja 1999.

72 Vastaaja myöntää, että asetuksessa N:o 3759/92 tai sen soveltamissäännöksissä ei nimenomaisesti mainita tilannetta, jossa tuottajajärjestön jäsen vaihtaa järjestöä. Vastaaja katsoo kuitenkin, että kantaja on virheellisesti väittänyt, että kyseessä olevassa säännöstössä on oikeudellinen aukko. Riidanalaisissa asetuksissa käytetty ratkaisu, jossa tuottajajärjestölle tietyltä vuosineljännekseltä kuuluva hyvitys määritellään osoittamalla kyseiselle tuottajajärjestölle kaikkien niiden tuottajien aiempi keskimääräinen tuotantomäärä, jotka mainitun vuosineljänneksen aikana kuuluivat tuohon tuottajajärjestöön, perustuu tämän säännöstön

tulkintaan, kun otetaan huomioon aiemman keskimääräisen tuotantomäärän perusteella laskettavien enimmäismäärien käyttöönotolla tavoiteltu päämäärä, eli estää poikkeavaa tuotantokehitystä, josta aiheutuisi tuotantoon liittyvien kustannusten kontrolloimaton kasvu.

73 Vastaaja kiistää kantajan väitteet, jotka perustuvat tuottajajärjestöjen taloudellisen vakauden asettamiin vaatimuksiin, huomauttamalla, että mainitut järjestöt rahoittavat itse toimintansa — pääasiassa jäseniltään perittävillä jäsenmaksuilla ja mahdollisesti kansallisilla tai yhteisön maksamilla tuilla — ja että hyvitys myönnetään tuottajien eikä tuottajajärjestöjen hyväksi.

74 Lopuksi vastaaja vetoaa siihen, että niiden kantajan väitteiden tueksi, joiden mukaan kyseiset yritykset ovat toimineet vastoin järjestön sääntöjä ja niiden ero tuottajajärjestöstä on tullut voimaan 1.7.1999, ei ole esitetty mitään näyttöä ja että ne on esitetty liian myöhään.

— Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

75 Tällä ensimmäisen kanneperusteen toisella osalla, joka perustuu sellaisen oikeudellisen perustan puuttumiseen, joka olisi oikeuttanut hyvitykseen oikeuttavien määrien jakamisen tuottajajärjestöjen kesken siten, kuin riidanalaisissa asetuksissa on toteutettu, kantaja ei aseta kyseenalaiseksi komission toimivaltaa jakaa hyvitykseen oikeuttavia määriä tuottajajärjestöjen kesken vaan tavan, jolla komissio suoritti riidanalaisissa asetuksissa tämän jakamisen ottaen huomioon, että kyseiset yritykset vaihtoivat tuottajajärjestöään.

76 On todettava, että tilannetta, jossa tuottajajärjestön jäsen vaihtaa järjestöä, ei ole nimenomaisesti otettu huomioon asetuksen N:o 3759/92, sellaisena kuin se on muutettuna, 18 artiklassa, eikä muissakaan säännöksissä, jotka vastaaja olisi voinut ottaa huomioon riidanalaisten asetusten antohetkellä.

77 Yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännössä on kuitenkin todettu, että kun yhteistä markkinajärjestelyä koskevissa säännöksissä on oikeudellinen aukko, ratkaisua on etsittävä yhteisen markkinajärjestelyn päämäärien ja tavoitteiden valossa ottaen huomioon käytännölliset ja hallinnolliset asiaan vaikuttavat seikat (asia 159/73, Hannoversche Zucker, tuomio 30.1.1974, Kok. 1974, s. 121, 4 kohta).

78 Erityisesti on tutkittava, voidaanko asetuksen N:o 3759/92, sellaisena kuin se on muutettuna, 18 artiklaa tulkita siten, että vaikka asetuksessa ei mainitakaan täsmällisesti tapaa, jonka mukaisesti hyvitykseen oikeuttavat määrät on jaettava tuottajajärjestön jäsenen vaihtaessa järjestöä, asetuksen säännöksistä voidaan johtaa menettelytapa, jota komission on mainitunlaisessa tilanteessa noudatettava (ks. vastaavasti asia 87/82, Darthenay, tuomio 11.5.1983, Kok. 1983, s. 1579, 16–21 kohta). Lisäksi säännöksen tulkinnassa on sen sanamuodon lisäksi otettava huomioon sen lainsäädännön yleinen systematiikka ja tarkoitus, jonka osa kyseiset määräykset ovat (yhdistetyt asiat C-267/95 ja C-268/95, Merck, tuomio 5.12.1996, Kok. 1996, s. I-6285, 22 kohta).

79 Asetuksen N:o 3759/92, sellaisena kuin se on muutettuna, 18 artiklan 4 kohdan sanamuodosta ja mainitun artiklan yleisestä systematiikasta — erityisesti 3–5 kohdasta — ilmenee, että myöntämismekanismi, jolla kullekin tuottajajärjestölle myönnetään hyvitykseen oikeuttavat määrät, toimii kolmessa merkittävässä vaiheessa.

80 Ensimmäiseksi 3 kohdan mukaisesti määritetään hyvitykseen oikeuttavien määrien kokonaismäärä. Tämä määrä vastaa alempaa seuraavista luvuista: sinä vuosineljänneksenä, jolta hyvitys maksetaan (jäljempänä hyvityksen kohteena oleva vuosineljännes), kaupan saatettu kokonaismäärä tai sitä vuosineljännestä, jolle hyvitys maksetaan, edeltävien kolmen kalastusvuoden saman vuosineljänneksen aikana kaupan saatettujen määrien keskiarvoa vastaava määrä (jäljempänä viitteenä käytettävä vuosineljännes).

81 Toiseksi 4 kohdan ensimmäisen alakohdan ensimmäisen luetelmakohdan nojalla kullekin tuottajajärjestölle myönnetään hyvitykseen oikeuttava määrä, joka on 100 prosenttia 2 kohdassa määritetystä hyvityksen enimmäismäärästä. Tämä määrä vastaa alempaa seuraavista luvuista: järjestön jäsenten hyvityksen kohteena olevan vuosineljänneksen aikana kaupan saattama määrä (jäljempänä hyvityksen kohteena olevan vuosineljänneksen tuotanto) ja järjestön jäsenten viitteenä käytettävän vuosineljänneksen aikana kaupan saattamien määrien keskiarvo (jäljempänä aiempi keskimääräinen tuotantomäärä).

82 Kolmanneksi tilanteessa, jossa todetaan positiivinen erotus 3 kohdan mukaisesti määritetyn hyvitykseen oikeuttavien määrien kokonaismäärän ja 4 kohdan ensimmäisen alakohdan ensimmäisen luetelmakohdan nojalla tuottajajärjestöille osoitetun 100 prosentin hyvitykseen oikeutettujen määrien summan välillä, tämä erotus (jäljempänä määrien erotus) jaetaan tuottajajärjestöjen kesken siten, että kullekin tuleva määrä oikeuttaa hyvitykseen, jonka määrä on 50 prosenttia 2 kohdassa määritetystä hyvityksen enimmäismäärästä.

83 Edellisessä kohdassa tarkoitettu jako koskee kuitenkin vain niitä tuottajajärjestöjä, joiden hyvityksen kohteena olevan vuosineljänneksen tuotanto ylittää aiemman keskimääräisen tuotantomäärän (4 kohdan toisessa alakohdassa, luettuna yhdessä 4 kohdan ensimmäisen alakohdan toisen luetelmakohdan kanssa, tarkoitetut "asianomaiset" tuottajajärjestöt), ja jako on suoritettava 4 kohdan toisen alakohdan mukaisesti suhteessa "kunkin järjestön" (viitteenä käytettävän vuosineljänneksen) aikana tuottamiin keskimääräisiin tuotantomääriin.

84 Mitä tulee 100 prosentin hyvitykseen oikeuttavien määrien osoittamiseen (ks. edellä 81 kohta), on huomattava, että 18 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan ensimmäinen luetelmakohta mainitessaan tuottajajärjestön "jäsenten" aiemman keskimääräisen tuotantomäärän vaikuttaa viittaavan tuottajajärjestöön hyvityksen kohteena olevan vuosineljänneksen aikana kuuluneisiin yrityksiin.

85 Sitä vastoin niiden 50 prosentin hyvitykseen oikeuttavien määrien osalta, jotka ovat seurausta määristä jäljelle jäävän osan jakamisesta asianomaisten tuottajajärjestöjen kesken (ks. edellä 82 ja 83 kohta), 18 artiklan 4 kohdan toisessa alakohdassa viitataan "kunkin" tuottajajärjestön "tuotantomääriin" viitteenä käytettävän vuosineljänneksen aikana. Tämä sanamuoto aiheuttaa ongelmia sen ratkaisemisessa, tarkoitetaanko sillä niiden tuottajien kaupan saattamaa yhteismäärää, jotka olivat tuottajajärjestön jäseniä viitteenä käytettävän vuosineljänneksen aikana, vai tuottajajärjestön jäseninä hyvityksen kohteena olevan vuosineljänneksen aikana olleiden tuottajien viitteenä käytettävän vuosineljänneksen aikana kaupan saattamaa yhteismäärää.

86 Toiseksi asetuksen N:o 3759/92, sellaisena kuin se on muutettuna, 18 artiklan päämärän osalta on todettava, että mainitun asetuksen 20. perustelukappaleen mukaan kyseisessä artiklassa säädettävien hyvitysten tarkoituksena on suojella jalostusteollisuudelle tarkoitetun tonnikalan yhteisössä toimivien tuottajien tulotasoa tuontihintojen alenemista vastaan (ks. vastaavasti asia 264/86 Ranska v. komissio, tuomio 24.2.1988, Kok. 1988, s. 973, 20 kohta).

87 Kun otetaan huomioon tämä tarkoitus, joka mainitaan myös asetuksen N:o 3318/94 seitsemännessä perustelukappaleessa ja asetuksen N:o 104/2000 29 perustelukappaleessa, on todettava, että näiden hyvitysten edunsaajia ovat tuottajat eivätkä tuottajajärjestöt. Vaikka useiden säännösten sanamuodossa todetaan, että hyvitys "myönnetään" tuottajajärjestöille (ks. asetuksen N:o 3759/92, sellaisena kuin se on muutettuna, 18 artiklan 1 ja 4 kohta ja soveltamisasetuksen N:o 142/98 4 artikla) ja että asianomainen jäsenvaltio "maksaa" tuottajajärjestöille hyvityksen (asetuksen N:o 142/98 7 artiklan 1 kohta), sovellettavasta säännöstöstä ilmenee yhtä lailla, että "tuottajajärjestön on maksettava hyvitys jäsenilleen" (asetuksen N:o 142/98 7 artiklan 2 kohta; ks. myös asetuksen N:o 3759/92, sellaisena kuin se on muutettuna, 18 artiklan 5 kohta).

88 Näin ollen koska tuottajajärjestöt toimivat ainoastaan väliportaana hyvitysten kirjanpito- ja maksujärjestelmässä, kantajan esiintuoma vaatimus mainittujen tuottajajärjestöjen taloudellisesta vakaudesta on perusteeton. Asetuksesta

N:o 3759/92 ja tällä hetkellä asetuksesta N:o 104/2000 ilmenee, että tuottajajärjestöjen toiminta rahoitetaan täysin muista lähteistä. Tältä osin riittää, kun mainitaan jäsenten suorittamat maksut (ks. asetuksen N:o 104/2000 5 artiklan 1 kohdan d alakohdan 3 alakohta) ja tarvittaessa järjestöön kuulumattomien suorittamat maksut (ks. asetuksen N:o 3759/92 5 artiklan 4 kohta) ja jäsenvaltioiden maksamat tuet (ks. esimerkiksi asetuksen N:o 3759/92 7 artikla ja asetuksen N:o 104/2000 10 artiklan 1 kohta ja 11 artikla).

89 Tässä tilanteessa on todettava johtopäätöksenä, että tuottajajärjestölle asetuksen N:o 3759/92, sellaisena kuin se on muutettuna, 18 artiklan 4 kohdan mukaisesti tietyltä vuosineljännekseltä kuuluvan hyvityksen määrittämiseksi sille on osoitettava kaikkien niiden tuottajien aiempi keskimääräinen tuotantomäärä, jotka kyseisen vuosineljänneksen aikana kuuluivat tähän tuottajajärjestöön.

90 Mikäli asia ratkaistaisiin toisin, perusteettomia ja kohtuuttomia vääristymiä syntyisi hyvitysten todellisten edunsaajien keskuudessa, eli tuottajien joukossa, joiden tulotasoon — jota näillä hyvityksillä pyritään suojelemaan — tuottajajärjestön vaihtaminen voisi vakavasti vaikuttaa.

91 Mikäli tuottajajärjestön vaihtamisesta huolimatta hyvitykseen oikeutettujen määrien enimmäismäärät kullekin tuottajajärjestölle määritettäisiin edelleen niiden tuottajien aiemman keskimääräisen tuotantomäärän perusteella, jotka kuuluivat tuottajajärjestöön viitteenä käytettävän vuosineljänneksen aikana, sellaisen tuottajajärjestön, johon on liittynyt uusia jäseniä, olisi asetuksen N:o 3759/92, sellaisena kuin se on muutettuna, 18 artiklan 5 kohdan nojalla jaettava kaikkien niiden tuottajien kesken — mukaan luettuna uudet jäsenet — jotka hyvityksen kohteena olevan vuosineljänneksen aikana kuuluivat järjestöön, kyseisten tuottajien mainitun vuosineljänneksen tuotannon mukaisessa suhteessa, hyvitys, joka on kuitenkin laskettu sellaisen hyvitykseen oikeuttavien määrien

kokonaisuuden perusteella, joka ei ole suhteessa hyvityksen kohteena olevan vuosineljänneksen tuotantoon eikä järjestön jäsenten aiempaan keskimääräiseen tuotantomäärään. Käytännössä uuden jäsenen liittyminen tuottajajärjestöön aiheuttaisi perusteettomia haitallisia seuraamuksia järjestön muille jäsenille velvoittamalla ne jakamaan tämän uuden jäsenen kanssa hyvityksen kohteena olevan vuosineljänneksen jäsenkohtaisten tuotantojen mukaisesti hyvitys, joka olisi kuitenkin edelleen laskettu sellaisten hyvitykseen oikeuttavien määrien kokonaisuuden perusteella, joka on määritetty ottamatta huomioon uuden jäsenen aiempaa keskimääräistä tuotantomäärää.

92 Koska vastaajan noudattama ratkaisutapa, sikäli kuin kyse on asetusten N:o 808/2001, N:o 1163/2001 ja N:o 1670/2001 riidanalaisista säännöksistä, on suoraan seurausta asetuksen N:o 3759/92, sellaisena kuin se on muutettuna, 18 artiklan 4 kohdasta, luettuna juuri kyseisen 18 artiklan yleisen systematiikan ja tarkoituksen valossa, on todettava, että vastaaja ei ole rikkonut tätä artiklaa eikä ylittänyt sillä olevaa täytäntöönpanovaltaa.

93 Kantajan väitteet, jotka perustuvat siihen, että kyseiset yritykset ovat toimineet vastoin sen sääntöjä ja että niiden ero tuottajajärjestöstä on tullut voimaan 1.7.1999 (ks. edellä 70 ja 71 kohta), on hylättävä ilman, että on tarpeen tutkia kysymystä siitä, onko komission otettava huomioon tuottajajärjestön sääntöjen vastainen toiminta — kun on kyse jäsenten eroamisesta järjestöstä – kun se antaa asetuksia kullekin tuottajajärjestölle osoitettavien hyvitykseen oikeuttavien määrien määrittämisestä.

94 Vastaaja on nimittäin oikeassa vedotessaan todisteiden puuttumiseen ja mainittujen väitteiden esittämiseen liian myöhään. Yhtäältä kantaja ei ole esittänyt mitään näyttöä niistä tosiseikoista, joihin perustuu väite, jonka mukaan kyseiset kolme yritystä eivät ole noudattaneet OPTUCin sääntöjen 12 artiklassa olevia eroamista koskevia edellytyksiä. Toisaalta kantaja ei ole väittänyt eikä osoittanut esittäneensä kansallisille viranomaisille tai komissiolle minkäänlaista riitautusta siitä, onko mainittujen yritysten eroaminen sääntöjen mukaista, siten hyvissä

ajoin, että mainitut viranomaiset ja komissio olisivat voineet ottaa tämän huomioon annettaessa riidanalaisia asetuksia.

95 Lisäksi erityisesti tämän eroamisen voimaantuloajankohdan osalta on todettava, että kantajan esittämät väitteet ovat tehottomia. Koska asetusten N:o 808/2001, N:o 1163/2001 ja N:o 1670/2001 riidanalaisten säännösten nojalla kyseisten yritysten aiempi keskimääräinen tuotantomäärä vähennettiin OPTUCilta sillä perusteella, että kyseiset yritykset olivat mainituilla asetuksilla hyvitettävien vuosineljännesten aikana kuuluneet Opagaciin, sillä seikalla, että yritysten ero tuottajajärjestöstä on saattanut tulla voimaan 1.7.1999 eikä 1.7.1998, ei ole mitään merkitystä sikäli, kuin hyvityksen kohteena olevat vuosineljännekset — eli vuoden 2000 ensimmäinen, toinen ja kolmas vuosineljännes — ajoittuvat kaikki molempien edellä mainittujen päivämäärien jälkeiseen aikaan.

96 Näin ollen ensimmäisen kanneperusteen toinenkin osa on hylättävä.

Toinen kanneperuste, joka perustuu luottamuksensuojan periaatteen loukkaamiseen

Asianosaisten lausumat

97 Kantaja väittää, että oikeuskäytännöstä (asia C-368/89, Crispoltoni, tuomio 11.7.1991, Kok. 1991, s. I-3695 ja asia C-310/95, Road Air, tuomio 22.4.1997, Kok. 1997, s. I-2229) ilmenee, että yhteisön toimielimen toimenpiteen tai säädöksen taannehtivalla soveltamisella loukataan oikeusvarmuuden periaatetta, jos tästä aiheutuu sille, jota asia koskee, vähemmän edullinen oikeudellinen

tilanne ja jos tämän perusteltua luottamusta ei ole asianmukaisesti kunnioitettu. Kantajan mukaan sen perusteltua luottamusta on loukattu asetuksilla N:o 808/2001, N:o 1163/2001 ja N:o 1670/2001, sikäli kuin näissä on sovellettu taannehtivasti uutta säännöstöä.

98 Kantaja korostaa tältä osin, että koska alun perin annetuissa asetuksissa ei ollut mitään säännöksiä seurauksista, joita aiheutuu tuottajajärjestön jäsenen vaihtaessa järjestöä, näiden asetusten johdosta tuottajajärjestöjen jäsenille oli syntynyt asetusten julkaisemisesta lähtien selkeitä ja ilmeisiä odotuksia, joiden nojalla on syntynyt se perusteltu luottamus, jota kaikilla riidanalaisilla asetuksilla on loukattu.

99 Vastaaja kiistää kantajan väitteet ja väittää, ettei riidanalaisilla asetuksilla ole loukattu luottamuksensuojan periaatetta.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

100 On muistettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kaikilla taloudellisilla toimijoilla, joille toimielimen toiminnan vuoksi on syntynyt perusteltuja odotuksia, on oikeus vedota luottamuksensuojan periaatteeseen. Lisäksi, jos huolellinen ja järkevä taloudellinen toimija voi ennakoida sellaisen yhteisön toimenpiteen toteuttamisen, joka voi vaikuttaa sen etuihin, se ei voi vedota luottamuksensuojan periaatteeseen, kun tällainen toimenpide toteutetaan (asia 78/77, Lührs, tuomio 1.2.1978, Kok. 1978, s. 169, 6 kohta ja asia 265/85, Van

den Bergh en Jurgens ja Van Dijk Food Products v. komissio, tuomio 11.3.1987, Kok. 1987, s. 1155, 44 kohta).

101 Nyt esillä olevassa asiassa pelkästään sillä seikalla, että yhteistä kalastus- ja vesiviljelytuotealan markkinajärjestelyä koskevassa lainsäädännössä — ja erityisesti asetuksen N:o 3759/92, sellaisena kuin se on muutettuna, 18 artiklassa — ei ollut nimenomaisia sääntöjä, joilla olisi pyritty selvittämään, minkä menetelmän mukaisesti osoitetaan hyvitykseen oikeuttavat määrät, kun tuottajajärjestön jäsen vaihtaa järjestöä, ei ole voitu aiheuttaa kantajalle tai sen jäsenille mitään perusteltua luottamusta kantajan ehdottaman menetelmän soveltamiseen.

102 Kuten ensimmäisen kanneperusteen toisen osan arvioinnista (ks. edellä 75 kohta ja sitä seuraavat kohdat) ilmenee, komissio ei ole nyt esillä olevassa asiassa tulkinnut mitenkään yllättävästi kyseeseen tulevaa säännöstöä ja erityisesti asetuksen N:o 3759/92, sellaisena kuin se on muutettuna, 18 artiklaa. Huolellisen ja harkitsevan toimijan tavoin ja ottaen huomioon ne hyvitysjärjestelmän päämäärät, joista kantajan piti olla tietoinen, sen olisi tullut epäillä heti saatuaan tiedon siitä, että kyseiset yritykset olivat vaihtaneet tuottajajärjestöä, sitä, säilyisikö noiden yritysten aiempi keskimääräinen tuotantomäärä kantajalla.

103 Sillä seikalla, että komissio ei ole asetuksissa N:o 1103/2000 ja N:o 1926/2000 ottanut huomioon OPTUCin jäsenten siirtymistä Opagaciin määrittäessään kunkin tuottajajärjestön aiempia keskimääräisiä tuotantomääriä, ei voitu aiheuttaa kantajalle tai sen jäsenille perusteltua luottamusta siihen, että tällainen laskentatapa toistuisi vastaisuudessa aina jaettaessa hyvitykseen oikeuttavia määriä tuleville vuosineljänneksille. Luottamuksensuojan periaatteeseen ei nimittäin voida vedota eikä sillä voida perustella (asia C-313/90, CIRFS ym. v. komissio, tuomio 24.3.1993, Kok. 1993, s. I-1125, Kok. Ep. XIV, s. I-95, 45 kohta) tai vaatia, että tointa tulkitaan uudestaan virheellisesti.

104 Koska komissio on ainoastaan tulkinnut ja soveltanut säännöksiä, jotka ovat olleet voimassa sekä asetuksissa N:o 808/2001, N:o 1163/2001 ja N:o 1670/2001 tarkoitettujen viitteenä käytettävien vuosineljännesten aikana että niiden vuosineljännesten aikana, joille hyvitys on mainituilla asetuksilla myönnetty, tässä asiassa ei ole syytä todeta, että uutta säännöstöä on sovellettu taannehtivasti siten, että sillä on vaikutettu tilanteisiin, jotka olivat syntyneet aiemman säännöstön aikana.

105 Nyt käsiteltävää kanneperustetta ei siten voida hyväksyä.

106 Edellä esitetyillä perusteilla nyt käsiteltävänä olevat kanteet on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

107 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan vastaajan oikeudenkäyntikulut, koska vastaaja on sitä vaatinut.

108 Mainitun työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan kolmannen alakohdan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi määrätä, että väliintulija vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan. Nyt esillä olevassa asiassa on määrättävä, että väliintulija asiassa T-142/01 vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) **Kanteet hylätään.**

2) **Kantaja velvoitetaan korvaamaan vastaajan oikeudenkäyntikulut.**

3) **Väliintulija vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Tiili Mengozzi Vilaras

Julistettiin Luxemburgissa 28 päivänä tammikuuta 2004.

H. Jung
kirjaaja

V. Tiili
jaoston puheenjohtaja